

holdes i Lovforslaget. Men jeg forstod ogsaa den højtærede Indenrigsminister saaledes, at han skulde være villig til paa dette Omraade at forhandle med det Udvalg, som nedsættes i Sagen.

Jeg slutter med at takke den højtærede Minister for den Velvillie, hvormed han har modtaget de forskellige Henvendelser, og for den udtalte Villighed til Forhandling om flere af de Hovedpunkter, som nu har været under Debat.

Formanden: Folketingsmanden for Holbæk Amts 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Nøhr: Jeg kan ganske tiltræde de Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem fra Hurup (Kierkegaard) med Hensyn til § 15, idet ogsaa jeg anser den nye Bestemmelse, som denne Paragraf indeholder, for at være en meget væsentlig Forbedring. For øvrigt skal jeg ikke forlængere denne Debat, jeg ønsker kun endnu en Gang at udtale, at jeg har en bestemt Følelse af, at man fra alle Sider i denne Sal vil være villig til at arbejde paa, at Lovforslaget kan gennemføres i denne Samling, og ud fra denne Betragtning ser jeg ikke rettere, end at de Stridsspørgsmaal, som har været Genstand for Debat, maa kunne udjævnes i det Udvalg, som jeg forventer vil blive nedsat om Sagen. Derfor skal jeg ikke for anden Gang komme ind paa disse Spørgsmaal.

Jensen-Sønderup: Heller ikke jeg skal gøre ret mange Bemærkninger. Der er navnlig et Punkt, hvor jeg gerne vil berigtige en Misforstaaelse, som Indenrigsministeren, synes jeg, gjorde sig skyldig i. Indenrigsministeren sagde, at min Gengivelse af hans Udtalelser vedrørende Spørgsmaalet om Lønarbejdernes Ret til at faa Statstilskud uden Hensyn til deres Indtægter var karikaturmæssig. Men min Gengivelse var rigtig nok. Ministeren sagde udtrykkelig, at han vilde anse det for rigtigt, at Lønarbejderne altid havde Ret til at blive i Sygekasserne med Statstilskud. Jeg har ikke overset, at Ministeren — hvad han altsaa benyttede Lejligheden til at gøre opmærksom paa — tilføjede, at hvis man ikke vilde gaa ind paa det, maatte det i alt Fald være saadan, at det var Lønarbejdernes Indtægt gennem flere Aar, der skulde tages Hensyn til. Jeg synes nu ikke, det forandrer Sagen. Det, jeg stillede op mod hinanden, og som Ministeren ikke fandt var rigtigt, var Stil-

lingen, saadan som den vil blive, hvis man giver Lønarbejderne Ret til altid at faa Statstilskud, medens de smaa Gaardmænd, Boelsmænd og Husmænd — jeg tror, jeg nævnde disse 3 Kategorier — om ikke paa Grund af deres Indtægt, for den vil sjældent komme saa højt op, saa paa Grund af den Formue, de har, maaske væsentlig i Kraft af en Stigning i Ejendomspriserne, skal betale et forhøjet Bidrag for at blive i Sygekassen. Forholdet bliver ikke anderledes, selv om man tager Ministerens subsidiære Standpunkt: at hvis ikke man kan faa ført igennem, at Lønarbejderne under alle Forhold uden Hensyn til, hvor høj Indtægt de har, skal have Statstilskud, skal man bestemme det paa Grundlag af en fleraarig Indtægtsopgørelse. Saa vil man ganske vist antagelig sige det samme for Husmændenes Vedkommende, men da det her saa godt som altid vil blive Formuen, der vil være det afgørende for, om de selv skal betale den Part, som Statstilskuddet ellers andrager, og Formuen i Regelen ikke svinger saadan fra Aar til andet, men i de fleste Tilfælde forhaabentlig snarest gaar jævnt opad hele Tiden, synes jeg alligevel, jeg har Ret i, at Forholdet vil blive uretfærdigt. Thi man vil altsaa sige: De Husmænd og Smaagaardmænd, hvis Formue er naaet op over den Grænse, som nu maatte blive fastsat, skal, hvis de vil blive i Sygekasserne, betale forhøjet Bidrag til Trods for, at deres Indtægter er betydeligt under og næsten altid vil være betydeligt under, hvad mangen Lønarbejders Indtægt er. Jeg nævnde 3,000 Kr. Men det Tal lægger jeg ikke Vægt paa, det kan godt være, at der ikke er mange Lønarbejdere, som har en Løn af 3,000 Kr., men naar den højtærede Minister sagde, at det var Fantasiløn, jeg talte om, vil jeg dertil svare: Der vil sikkert i Indenrigsministeriet kunne findes en Sag, hvor det drejede sig — ikke om den paagældendes Lønning, jeg har en Forestilling om, at den var et Sted mellem 3,000 og 4,000 Kr., men — om, hvorvidt den paagældende kunde siges at have en Stilling, som svarede til en Lønarbejders, og hvor vi fik Oplysning baade om hans Lønning og om hans Stilling hos den Arbejdsgiver, hvor han arbejdede. Det, jeg nævnde, er altsaa ikke helt Fantasi, saadanne Tilfælde kan findes. Men det er ikke det, jeg lægger Vægt paa, det er derimod dette, at Forholdet vil blive, at man efter Ministerens principale Standpunkt vil sige: En Lønarbejder skal altid